

„Aha, žena mi už o vás přes satelit vyprávěla, prý máte výjimečné schopnosti,“ vzpomněl si tatínek námořník.

„Ale kdepak, vždyť jsem jen obyčejná šlechtična s erbem růže čtyři sta šestnáct let stará,“ zapýřila se skromně paní Perchta.

Ráno se maminka Černá nestačila divit. Všichni její miláčci spali, jako by je do vody hodili, a usmívali se ze sna, přitom leželi v troskách prken a prkýnek, které dřív bývaly palandami a postýlkou.

„Propánajána!“ spráskla ruce maminka.

A všude byly cítit růže a silné mořské povětrí.